

Patrimoni
festiu
de Catalunya

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2019

JOAN MORROS TORNÉ

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 48, febrer de 2019

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Inom, SA

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum, a càrrec de Joan Morros Torné, dinamitzador cultural.

15 de febrer de 2019

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes Autoritats, membres de l'Associació Misteriosa Llum, membres de la Federació d'Associacions de Veïns -entitat administradora de la Festa de la Llum d'enguany-, senyores i senyors.

Haig de confessar-vos que quan els representants de la Federació d'Associacions de Veïns van proposar-me fer de Pregoner de la Festa de la Llum del 2019, em va fer molta il·lusió i no vaig dubtar ni un moment d'acceptar la proposta. Un cop acceptat el repte, devia ser a finals d'octubre, el meu cap va començar a pensar coses que podria dir o explicar tal dia com avui en aquest Saló de Sessions de l'Ajuntament de Manresa. D'aquesta manera de fer, que m'acompanya des de fa molts anys, fa un temps vaig saber que tècnicament se'n diu "incubació d'idees".

Doncs bé, una de les primeres coses que em va venir al cap va ser recordar que no era la primera vegada que em feien la proposta de fer de pregoner. Ja havia rebut aquest encàrrec amb anterioritat i, tot i venir de gent propera que m'estimo i valoro molt, vaig declinar la proposta. El meu estat d'ànim no m'ho permetia aleshores, com sí que ho fa ara. Amb això vull deixar constància que molt sovint és l'estat d'ànim el que ens mou a fer o no fer moltes coses. Coses de la naturalesa humana, suposo...

Acceptada la proposta de la gent de la Federació, la "incubació d'idees" em va portar a plantejar-me una cosa ben senzilla: Què és això de fer de pregoner? I no només pel que fa al Pregoner de la Festa de la Llum de Manresa, sinó en general, al paper d'aquesta figura en el passat i en el present de la societat catalana. No sé a vosaltres què us ve al cap quan penseu en un pregoner o pregonera. Voleu fer la prova? Doncs va. Tanqueu els ulls i penseu quina imatge o imatges us venen al cap quan sentiu la paraula "pregoner"... Ja podeu obrir els ulls. No encetarem ara un debat sobre les imatges que us han vingut al cap a cadascun de vosaltres, tot i que

m'agradaria fer-ho. Els que em coneixeu bé sabeu que m'encanta obrir debats... Però el temps que estipula el "protocol" no m'ho permet.

Sí que us comentaré la imatge que a mi em va venir al cap els dies posteriors a la trobada amb el Toni Erro, president de la Federació d'Associacions de Veïns. Hi veia un home amb una mena de "trompeta" encarada a la boca (ara en diríem un megàfon) cridant: "Per ordre del senyor alcalde es fa saber a tothom que...".

A partir d'aquesta imatge, vaig fer una consulta a qui a hores d'ara tot ho sap i sap de tot. Ho heu encertat, em refereixo a "Míster Google". Una de les primeres definicions que hi apareix (ara d'això se'n diu "estar ben posicionada") diu: "*El pregoner és el qui té per ofici o encàrrec fer les crides en veu alta, sovint precedit de toc de trompeta, i que comunica noves d'interès general per als habitants d'una població o territori*". El pregoner solia ser (o és) una persona que pertany a la plantilla municipal (oficial públic o agutzil), i percepció un salari.

D'aquesta definició em quedo amb el tros que diu que "*comunica noves d'interès general per als habitants d'una població o territori*". No és el meu cas fer-ho "per ordre de l'alcalde", ni tampoc pertanyo a la plantilla municipal, ni menys encara percebré cap salari per fer aquest Pregó.

I dic que em quedo amb el primer tros, "*comunica noves d'interès general per als habitants d'una població o territori*", perquè a mesura que hi anava pensant, sí que em sentia identificat amb la funció de pregoner, avui i aquí de forma solemne, però també de forma molt més senzilla, en el dia a dia, al llarg de la meua vida. A quantes persones no els dec haver recomanat una obra de teatre, una xerrada, una pel·lícula...? Sovint en un format "un a un" (*one to one*, que es diu ara), però també a través dels diferents mitjans de comunicació, per exemple a Ràdio Manresa, on ja anava en els temps de Rialles -i d'això en fa ara 42 anys-, a recomanar els espectacles per a nens i nenes que es podrien veure a la Sala Llorens. O actualment, recomanant una obra de teatre o un muntatge de dansa, des de l'escenari del Kursaal abans de l'inici d'un espectacle, o des de la xarxa social que és Facebook.

Ara que acabo de fer 65 anys m'adono que he dedicat una part molt important de la vida a fer de "pregoner" i en molts casos a fer de "facilitador" d'activitats culturals a Manresa. I ho he pogut fer, de forma altruista, gràcies com a mínim, a tres circumstàncies. La primera és que he tingut sempre una feina, una professió, que m'ha permès arribar a final de mes sense problemes econòmics. La segona és que sempre he tingut la sort d'estar acompanyat de persones amb inquietuds similars però, per sobre de tot, persones generoses amb les quals hem "treballat" formant

equip i, en molts casos, forjant amistats, per tirar endavant els diferents projectes culturals en els quals he estat implicat: Rialles, Tabola, El Pou de la gallina, Bloc, El Galliner... I la tercera, i no per això menys important, he tingut la sort de tenir una família, especialment la Dolors, la meva dona (ara se'n diu companya), les meves filles, Núria i Marta, el meu pare, que malauradament ens va deixar justament el febrer del 1997, la meva mare, els meus cinc germans... que sempre han estat al meu costat i als quals he escatimat moltes hores de vida familiar. Elles saben que ho he fet, encara que soni a excusa, per un "bé comú", que es diu ara.

Amb aquestes paraules voldria fer extensiu el meu agraïment, i crec que el compartireu els que sou avui aquí, a totes les persones que dediquen una part de la seva vida, de forma altruista, a millorar la societat. Em refereixo a totes les persones que formen part de les diferents entitats i associacions culturals, esportives, cíviques, socials, juvenils... de Manresa. Més endavant em referiré en concret a les associacions de veïns.

Ara us parlaré, com no podia ser d'altra manera, de la construcció de la Sèquia i de la celebració de la Festa de la Misteriosa Llum. Ho faré fent un breu recorregut històric del que va passar fa prop de 800 anys. Una història que molts dels que sou avui aquí coneixeu perfectament. Estic segur, però, que, igual que passa amb els nens i nenes, us encantarà tornar a sentir la història per enèsima vegada. Sigueu, per una estona, com uns infants.

És sabut de tothom (o no?) que l'any 1333 la llarga sequera que patia Manresa feia que les collites de cereals no fossin suficients per abastir la ciutat, cosa que comportava fam, empobriment i, com a conseqüència directa, mortaldat i despoblament.

Els consellers de la ciutat, l'Ajuntament de l'època, van pensar que la solució era construir un canal que portés aigua del Llobregat fins al terme de Manresa. Per fer aquesta construcció calia el permís del rei Pere III i recursos econòmics, ja que es tractava d'un projecte molt ambiciós. El permís del Rei es va obtenir l'any 1339, però va topar amb la negativa del bisbe de Vic, Galceran Sacosta. El representant de l'Església s'oposava que la Sèquia passés pels terrenys que el bisbat tenia al terme de Sallent. De fet, no volia que es construís aquest canal, perquè tenia por que faltés aigua per moure els seus molins, ja que n'obtenia molts diners de la gent que hi anava a moldre el blat. Aquest va ser l'origen del conflicte. "Con la iglesia hemos topado", tal com va dir Don Quijote a Sancho Panza.

L'oposició del bisbe va ser un dels obstacles més importants en la construcció de la Sèquia. S'hi va afegir una epidèmia de pesta i altres entrebancs. Malgrat tot, la tenacitat, la perseverança i l'esforç dels manresans i manresanes per superar tots

els obstacles i aconseguir el seu objectiu va ser, com es diu ara, brutal. I se'n van sortir. Sens dubte, per mèrits propis, tot i que sembla que també hi va ajudar una llum misteriosa que va baixar de Montserrat per fer canviar de parer el bisbe.

Així, cada any, la Festa de la Misteriosa Llum commemora el “miracle” que segons la tradició tingué lloc el 21 de febrer de 1345 i que serví per posar fi al conflicte entre la ciutat i el bisbe de Vic per la construcció de la Sèquia. El document de la concòrdia amb les condicions de l'acord entre el bisbat de Vic i els manresans es va signar el 19 de novembre de 1345 i va ser sancionat pel rei Pere III i confirmat pel Papa el 1346.

La construcció de la Sèquia de Manresa va permetre portar l'aigua del Llobregat des de Balsareny fins a Manresa. Es va començar a construir l'any 1339 i es va acabar l'any 1383. Un procés, doncs, que es va allargar 44 anys. Comença a la resclosa dels Manresans, a Balsareny, i travessa els municipis de Balsareny, Sallent, Santpedor, Sant Fruitós i arriba al Parc de l'Agulla. Té un recorregut de 26,7 quilòmetres i un desnivell de 10 metres. Gràcies a la Transèquia, any rere any tenim l'oportunitat de trepitjar i fer-nos nostre el recorregut d'aquest canal que van construir els nostres avantpassats amb tanta suor i patiment. Avui, tots plegats encara bevem l'aigua que ens arriba des de Balsareny per la Sèquia. Hem d'estar agraïts i orgullosos dels manresans del segle XIV i prendre'n bon exemple.

Des d'inicis del segle XVI ja es té constància de la celebració de la Festa de la Llum. Fins al 1995, estava organitzada per la Confraria de la Santíssima Trinitat. Aquell any es va constituir, d'acord amb les autoritats eclesiàstiques, l'Associació Misteriosa Llum, de caràcter civil, per a l'organització d'activitats amb motiu de la celebració de la Festa de la Misteriosa Llum.

Una de les figures claus i que caracteritza l'organització d'aquestes festes són els administradors. Durant molts anys, van ser persones a títol individual, prohoms de la ciutat, i dic prohoms perquè no fou fins l'any 1968 que s'hi incorporaren les dues primeres dones com administradores. Des del 1970, el càrrec d'administrador deixa de fer-se a títol individual i s'encarrega cada any a una entitat de la ciutat.

Els membres de l'Associació Misteriosa Llum són els encarregats de promoure els valors cívics i històrics simbolitzats en la Misteriosa Llum, coordinar la celebració de la festa, garantir la seva continuïtat i nomenar cada any l'entitat que n'administrarà les activitats cíviques i religioses.

Preparar aquest pregó m'ha permès descobrir o adonar-me que la ciutat té un munt de carrers vinculats amb la història de la construcció de la Sèquia. Aquesta

vinculació ens hauria de servir a tots plegats per tenir ben present durant tot l'any les persones i els fets que hi van tenir a veure, a més de la llum i l'aigua, els dos elements centrals de la Festa. Us en comento alguns.

Els carrers de la Llum i de la Sèquia són dos noms ben antics que figuren en la llista de vies manresanes des de fa més de 135 anys per acord municipal.

Però encara són més antics els del Cap del Rec, aquí a tocar de la plaça, i el carrer de la Canal, que des del segle XVI indiquen uns llocs per on entrava l'aigua de la Sèquia a la ciutat.

Pere III, el rei Cerimoniós, que atorgà als manresans el privilegi d'ús i de conducció de l'aigua del Llobregat fins als camps de casa nostra, és recordat i homenatjat al Passeig que porta el seu nom des de l'any 1891. Malauradament, en finalitzar la Guerra Civil, dos trams del Passeig de Pere III van ser rebatejats amb els noms de Paseo de José Antonio i Paseo de García Valiño. Amb la recuperació dels ajuntaments democràtics el Passeig de Pere III també va recuperar el nom original en tot el seu recorregut, des de la Muralla fins a la plaça Bonavista.

L'any 1883, el vell camí del Pujolet rebia el nom de Saclosa, en memòria del frare Romeu Saclosa, a qui inicialment es va atribuir el projecte de construcció de la Sèquia. Després dels estudis de l'historiador manresà Sarret i Arbós, es va descobrir que el veritable autor de l'obra hidràulica va ser Guillem Catà, enginyer barceloní. Amb aquest nom, Guillem Catà, fou batejat fa més de 30 anys un carrer del barri de Puigberenguer que segueix una de les branques de l'històric canal manresà. També es posà el nom de Guillem Catà a l'institut de secundària que va resultar de la fusió de l'institut Fius i Palà amb l'institut Bages i que es va ubicar en l'antiga escola de primària Francesc Barjau, a tocar el barri de la Font dels Capellans.

L'any 1977, quan era alcalde de Manresa el senyor Ramon Roqueta, recentment traspasat, el nom de sis carrers manresans foren dedicats als consellers iniciadors de la Sèquia l'any 1339: Berenguer Canet, Bernat de Sallent, Bertran de Castellbell, Jaume Amergós, Jaume d'Artés i Pere Vilella. Tots ells es troben per sobre de l'avinguda de les Bases de Manresa.

Ja hem comentat que l'obra ideada pels consellers manresans topà ben aviat amb l'oposició del qui era senyor de la vila de Sallent, el bisbe Galceran Sacosta, que en paralitza la construcció durant 5 anys. Fou el seu successor, el bisbe Miquel Ricomà, qui va solucionar el problema el 1345, mitjançant la concòrdia establerta

entre Manresa i el nou bisbe. Per això, a tocar dels Dipòsits Nous hi ha el carrer de la Concòrdia i un altre dedicat al bisbe Ricomà. En el mateix indret hi ha el carrer Ramon Saera, l'advocat que actuà en representació dels consellers manresans davant del papa Climent VI, que fou qui donà el vistiplau a la transcendental Concòrdia.

També està bé recordar que el nom del carrer Balsareny, al barri de Puigberenguer que segueix un tros del curs de la Sèquia, evoca el record del poble on els manresans acudírem el segle XIV a cercar aigua per les seves terres.

I per acabar aquesta part, al Passatge dels Dipòsits Vells, i concretament la visita a l'interior els Dipòsits Vells, serveixen per adonar-se de la importància i interès històric de la construcció el 1861 dels primers dipòsits d'aigua potable per al subministrament a la ciutat. En aquests moments l'edifici dels Dipòsits Vells és la seu del Museu de la Tècnica de Manresa, amb una exposició permanent sobre La Sèquia.

Crec que sobre el tema d'aprofitar les plaques amb els noms dels carrers per difondre el coneixement de la història de la ciutat valdria la pena donar-hi alguna volta. Podria ser una bona eina pedagògica a utilitzar a les escoles. Segur que hi ha experiències en altres municipis que podrien ser inspiradores. Queda dit.

I per anar acabant i tal com he comentat fa una mica, voldria dedicar una part d'aquest pregó a parlar de les associacions de veïns, origen del que, amb el temps, va ser la constitució de la Federació de les Associacions de Veïns, els "administradors" de la Festa de la Llum d'enguany.

És conegut de tothom, o com a mínim de la majoria dels que sou avui aquí, que Catalunya ha estat des de fa molts anys -posem que des de mitjans del segle XIX-, un país amb un ric teixit associatiu. A Catalunya en general i a Manresa en particular, hi ha hagut i hi ha entitats de tot tipus. Una bona part de la població catalana hem estat i estem disposats a associar-nos per a tot tipus de causes, motivacions, interessos, aficions... I aquesta riquesa es veu reflectida avui dia en la diversitat d'entitats o associacions de tota mena que hi ha a la ciutat i a totes les poblacions del Bages i, en general, a tot el país: entitats culturals, cíviques, esportives, polítiques, educatives, juvenils, empresarials, sindicals, comercials... Un teixit associatiu de vegades no prou reconegut, valorat, defensat... pels responsables de les institucions, però també i sobretot, per nosaltres mateixos, els ciutadans. És el que en diem la baixa autoestima que sovint ens caracteritza als manresans... Però també als vigatans, als igualadins,

als barcelonins... M'atreviria a dir que als catalans. És un tema que donaria per molt i que hauria de ser motiu de debat i de reflexió, però evidentment ara i aquí no és ni el moment ni el lloc.

D'entre tots els tipus d'associacionisme que hi ha a Manresa, i a Catalunya, n'hi ha un que sempre he vist amb una gran admiració. Em refereixo al moviment veïnal. Aprofito els minuts que em queden per fer una reflexió que m'he fet sovint i que feia als meus alumnes, precisament a l'institut Guillem Catà, quan donava classes d'animació sociocultural. M'explico: que als que els agrada anar a buscar bolets es facin de l'Agrupació de boletaires El Rovelló, té tota la lògica. Que als que els agrada la fotografia es facin socis de Foto Art també és ben coherent. Que els que tenen una botiga es facin de la UBIC és ben raonable. Les aficions, els interessos, els gustos, la ideologia... són la motivació principal per associar-se.

Però quina motivació es necessita per fer-se soci, col·laborador o membre de la junta d'una associació de veïns? Les associacions de veïns tenen per objectiu la millora de la qualitat de vida dels ciutadans que viuen, que vivim a cada barri. I aquesta és una diferència important amb la resta de les entitats. Tots els ciutadans vivim en un barri, independentment dels nostres gustos, aficions, ideologia, edat, classe social, llengua materna, lloc de naixement...

Evidentment, els qui tenen la principal responsabilitat de vetllar per la qualitat de vida dels ciutadans de cada barri són els governs, principalment el municipal, però no l'únic. La història de Catalunya va fer que durant el franquisme, del 1939 al 1975, els ajuntaments "no democràtics" fossin governats, en molts casos, amb criteris poc socials i ben poc culturals. Durant tots aquells anys, van ser les entitats culturals, cíviques, religioses... les que van vetllar pel manteniment de la cultura. Ben poca cosa van poder fer per l'educació, l'urbanisme, la sanitat... No va ser fins a finals dels anys 60, principis del 70, que en paral·lel a les entitats culturals, polítiques i sindicals (sovint clandestines), van anar sorgint unes organitzacions, més o menys autoritzades, en els diferents barris de les ciutats, disposades a treballar de forma altruista per la millora de la vida dels seus habitants. Eren les associacions de veïns. Promovien o reivindicaven unes millores que, especialment en els barris més perifèrics, estaven relacionades amb temes d'urbanisme, de salubritat, i de mica en mica van anar ampliant-se a temes d'educació, de cultura, de llengua...

Va ser aquest el naixement de les diferents AV de Manresa: Saldes-Plaça Catalunya, Mion-Puigberenguer, La Font dels Capellans, La Balconada, El Xup... a les quals s'hi van anar afegint les de la Carretera de Santpedor, Sagrada Família, Vic-Remei,

Valldaura, Barri Antic, Passeig i Rodalies, etc. Tenien i tenen l'estructura típica d'una entitat: uns socis, una assemblea i una junta directiva. I a partir d'aquesta estructura mínima, unes comissions de treball per temes (urbanisme, salut, cultura, llengua, educació...). Com a resultat d'això, sorgiren una sèrie d'iniciatives, activitats i serveis.

Mort el dictador l'any 1975, arribaren les primeres eleccions generals i l'aprovació de la Constitució, l'any 1978. Fou a partir de l'any 1979 que es van celebrar les primeres eleccions municipals, a partir de les quals es va produir un fenomen amb unes conseqüències que encara ara es noten. Per una banda, alguns, molts o pocs depèn de cada poble o ciutat, dels dirigents de les diferents associacions -de veïns, culturals o cíviques-, van fer el salt, en el bon sentit de la paraula, a la política. Això, inevitablement, va suposar una certa decapitació dels dirigents del teixit associatiu. La segona conseqüència negativa de l'arribada de la democràcia va ser que la ciutadania, com a mínim una part important, va creure que les tasques que havien fet les associacions durant el franquisme ja no feien falta i que era obligació de les institucions i, especialment dels ajuntaments, portar-les a terme.

Aquests dos fets van provocar, des del meu punt de vista, una baixada molt important del nivell associatiu, tant pel que fa a associats com a les activitats i serveis. Han passat 40 anys des de les primeres eleccions municipals i, evidentment, els avenços que han fet els nostres municipis en tots els àmbits són espectaculars. Els més visibles són segurament els urbanístics. La Manresa dels anys 80 és molt diferent de la Manresa actual. Personalment, penso que, malauradament, el que hem guanyat en aquest sentit, s'ha perdut per a la participació ciutadana, en l'empoderament (com se'n diu ara) de la gent. Sigui pels motius que he comentat abans, o sigui perquè la societat està evolucionant cap a un cert individualisme, crec que una bona part de les entitats pateixen una davallada d'efectius humans i sobretot d'il·lusió, d'estat d'ànim, que us deia abans.

Podem fer alguna cosa per canviar aquesta tendència? La meua resposta és: i tant que sí. I aquí se m'acut la metàfora aquàtica de "tocar fons". Tocar fons, quan ens estem ofegant, serveix per donar-nos un impuls amb els peus i tornar cap amunt per sortir a la superfície. Crec que la nostra societat necessita, més que mai, persones i organitzacions que, des dels diferents àmbits, sigui de manera professional o amateur, treballin amb il·lusió, amb esperança, amb generositat, amb perseverança, amb optimisme, amb responsabilitat, amb sentit comú, per fer una societat més justa, més ecològica, més culta, més democràtica, més participativa, més lliure... Tothom hauria de trobar la manera de posar una mica del seu temps, talent i entusiasme al servei d'alguna d'aquestes causes i valors. Ser

voluntari hauria de ser moralment obligatori, encara que sembli una contradicció. És una de les maneres que se m'acudeixen per lluitar contra l'escepticisme que de mica en mica es va introduint en la nostra societat. Aquí ho deixo.

I ara sí, per anar acabant, la Festa, les festes tenen el sentit de trencar la rutina diària i per això estan estratègicament repartides al llarg del calendari. Una part important són comunes per a tots els catalans; d'altres com les festes majors de cada població, tenen el seu calendari particular. La Festa de la Llum és única, és "la nostra", i per això val la pena preservar-la i estimar-la. I per preservar-la és molt important tot el que es pugui fer perquè els nens i les nenes de les nostres escoles la coneguin, que és el primer pas per estimar-la. En aquest sentit, voldria aprofitar aquest "altaveu" que és el Pregó per "reivindicar" o com a mínim per "demandar" que el Consell Municipal d'Ensenyament es plantegi la possibilitat de no avalar com a festiu escolar el dia abans o el dia després del 21 de febrer. Si volem que la gent es quedi a Manresa el dia de la Llum per participar dels actes que s'organitzen, no hauríem de promoure, com a mínim des del Consell Municipal, la fugida massiva dels manresans. Em temo que encara noten la nostra "manresanitat" al Corte Inglés de Barcelona, a Andorra, a les pistes d'esquí, o a Ikea...

Tinc clar que és un peix que es mossega la cua: sabent que molta gent marxa, els administradors i les entitats no solen considerar el 21 de febrer com a dia adequat per organitzar gaires actes, amb la qual cosa els manresans tenen prou arguments per marxar, i així anem fent. També ho deixo aquí.

I ara sí, per acabar, agraeixo novament a la Federació de les Associacions de Veïns de Manresa l'honor que m'heu fet proposant-me de fer de Pregoner i desitjo de tot cor i amb tota l'ànima que sigui una Festa lluïda i, sobretot, participada. Des d'avui i fins a primers de març, els manresans i les manresanes, però també els bagencs i bagenques i gent d'altres indrets, esteu convidats a gaudir del reguitzell d'actes que conformen el programa de la Festa de la Misteriosa Llum del 2019.

Visca la Festa de la Llum. Visca Manresa. Visca Catalunya.

El pregoner

Joan Morros Torné

Neix a Manresa el 3 de febrer de 1954.

Casat des del 1976 amb la Dolors Casas Pujol. Pare de dues filles, la Núria i la Marta.

Formació acadèmica

Estudia dos cursos al col·legi de les germanes Carmelites a Casa Caritat, del 1959 al 1961.

Estudis primaris i batxillerat al col·legi La Salle de Manresa, del 1961 al 1970.

Enginyer tècnic de Telecomunicacions per La Salle Bonanova (1975).

Llicenciat en Psicologia per la Universitat de Barcelona (1985).

Pràctiques de psicologia a la Fundació ORIENTA de Sant Boi del Llobregat, del 1983 al 1985.

Llicenciat en Pedagogia per la Universitat de Barcelona (1991).

Màster en Gestió Cultural per la Universitat de Barcelona (2004).

Catedràtic d'institut en l'especialitat de Serveis a la Comunitat (2009).

Experiència laboral

Treballa a l'empresa FISAM de Barcelona des del 1972 fins el 1977.

L'any 1978 col·labora en la creació de l'empresa familiar Copisteria del Bages-Copigràfic.

Exerceix de professor de Tecnologia Electrònica i Tecnologia Bàsica a l'Institut Lacetània de Manresa, des de l'any 1977 fins el 1993 i del 1997 fins el 1999.

Treballa a l'Equip d'Assessorament Psicopedagògic del Bages des de 1993 fins al 1997.

Engega i exerceix de professor del Cicle formatiu de grau superior d'Animació Sociocultural a l'institut Guillem Catà de Manresa des de 1999 fins al 2014, any en què es jubila.

Activisme cultural

Viu des de ben petit, al costat del seu pare, Josep M. Morros, les activitats culturals que es realitzen a la Sala Loiola, on a partir dels 12 anys fa de porter, acomodador, taquiller, operador de cinema, tècnic de llums i de so, programador d'espectacles...

L'any 1970, mentre estudia el 6è de batxillerat al col·legi La Salle de Manresa, participa amb altres companys en la creació d'un grup mixt, amb alumnes de les Dominiques, per organitzar activitats socioculturals: edició d'una revista (Clàxon / L'Esquellot), sortides, sessions de cine fòrum, filmació de pel·lícules amb Super 8...

Participa l'any 1977 en la creació de l'entitat Rialles, que es dedicarà a programar espectacles per a nens i nenes a la sala Loiola i més endavant també en alguns barris de Manresa. En forma part fins al 1981. Actualment, la iniciativa impulsada per Rialles la continua fent l'associació Imagina't.

L'any 1981 engega, amb cinc joves més, l'associació cultural Tabola, que durant prop de quatre anys es dedicarà a organitzar i promoure tot tipus d'activitats juvenils: espectacles de teatre, circ, màgia... sessions de cinema, concerts, tallers, exposicions, xerrades, busos a Barcelona, festes, balls, cursets, sessions escolars de música, cinema i teatre.

Desapareguda Tabola, l'any 1985, crea a principis del 1986, amb alguns dels col·laboradors de Tabola, l'Associació cultural Bloc, que neix com un Servei d'Informació Juvenil amb seu a l'Aula 2000 de l'Institut Politènic de Manresa. Des d'aquest servei, l'entitat comença a organitzar diferents activitats socioculturals: cicles de concerts, el més important MusiBloc, la Trobada de Delegats de Secundària, la Fira de l'Estudiant, exposicions, xerrades, busos a teatre i a concerts... fins l'any 1995, en què deixa l'entitat.

L'any 1987, participa en la creació de la revista cultural El Pou de la gallina.

L'any 1995 crea, juntament amb set persones més, l'associació cultural El Galliner, amb tres objectius: treballar per la recuperació del teatre Kursaal, oferir una programació estable de teatre i dansa a Manresa i la dinamització sociocultural del Bages. La recuperació del teatre Kursaal es va aconseguir, 11 anys després, gràcies a la implicació ciutadana i a la complicitat dels responsables de l'Ajuntament, per les Festes de la Llum del 2007.

L'any 2012 participa en la creació del col·lectiu Una altra educació és possible, un grup de pares i mares, mestres i educadors que organitza periòdicament activitats per promoure el debat i la reflexió al voltant de l'educació.

Des de l'any 2014 forma part de la plataforma Amics del Conservatori, grup de persones i entitats, que treballen actualment en el projecte de creació a Manresa d'un Centre de les Arts Escèniques a l'edifici del Conservatori.

Des de l'any 2015 és voluntari de la ONG Justícia i Pau i participa en activitats de dinamització sociocultural a la presó de Lledoners.

Premis

Premi "Manresà més manresà" atorgat per la revista El Pou de la Galliner l'any 2001

Premi Bages de Cultura atorgat per Òmnium Cultural l'any 2013

Participació en Jornades, debats, taules rodones...

L'experiència acumulada al llarg de prop de 50 anys en organització d'activitats culturals, programació d'arts escèniques, gestió de públics, dinamització de grups... l'ha portat a participar en diferents jornades, congressos, debats i taules rodones celebrades arreu de Catalunya (Tarragona, Barcelona, Lleida, Reus, Granollers, Sant Cugat, Igualada, Girona...) i de l'Estat espanyol (Madrid, Bilbao, Saragossa, Valencia, Tenerife, La Corunya, Murcia, Pamplona...). L'any 2011 va presentar l'experiència sobre la recuperació del teatre Kursaal al "Congreso de Animación sociocultural" celebrat a Buenos Aires.

Goigs de la Misteriosa Llum

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra,
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

The image shows a musical score for a piece titled "Goigs de la Misteriosa Llum". The score is written in a single system with six staves of music. The key signature is B-flat major (two flats) and the time signature is 2/4. The lyrics are written below the notes. The music consists of a single melodic line. The lyrics are: "A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra, pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent. Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat, en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat; set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent." The score ends with a double bar line.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del Bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble Ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fou migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura
perquè la Verge procura
sempre el bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum Santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran, dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan estremíssim cas;
aleshores en continent,
la Llum de nostra ventura
isqueu dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,....

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder;
Oh encobert ornament!
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

Ajuntament de Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM